

CAMILLA LÄCKBERG

Romano
AUKSINIS NARVELIS
šokiruojantis finalas!

SIDABRINIAI SPARNAI

IŠDUOTOS MOTERS KERŠTAS BUS ŽIAURUS

OBUOLYS

CAMILLA
LÄCKBERG

SIDABRINIAI SPARNAI

Romanas

Vertė
LINA BALSEVIČIENĖ

OBUOLYS

1 DALIS

Šį ryt vežami kalėjimo automobiliu pabėgo du už žmogžudystę nuteisti kaliniai. Prižiūrėtojų sustojus greitkelyje E4 degalinėje Grännoje, nusikaltėliai pasinaudojo galimybe ir paspruko į mišką.

Į įvykio vietą nusiųsti keli policijos ekipažai, tačiau kol kas bėglių paieškos bevaisės.

Pasak Švedijos policijos kalėjimų ir pataisos tarnybos vadovės Karin Malm, bėgliai laikomi nepavojingais visuomenei.

Iš „Aftonbladet“, birželio 5 d.

FEI SPUSTELĖJO *Nespresso* kavos aparato mygtuką. Kol į puodelį plona srovele bėgo espresso kava, ji žvelgė pro aukštą virtuvės langą. Tas vaizdas kaskart gniauždavo kvapą.

Šis namas Ravi tapo jos rojumi žemėje. Pats kaimelis buvo visai mažytis – jame gyveno vos du šimtai nuolatinių gyventojų. Net jei vilktum koją už kojos, visą kaimelį apeitum per penkias minutes. Nedidelės aikštės centre buvo mažutė picerija, tačiau gamino pačias skaniausias kada nors jos ragautas picas ir pastą. Kiekvieną vakarą ten rinkdavosi sielininkai. Retkarčiais atklysdavo ir vienas kitas turistai, o dabar besibaigiant gegužei jų pasirodydavo vis daugiau. Entuziastingų prancūzų su dviračiais ar amerikiečių pensininkų, kurie išsinuomoję namelius ant ratų galiausiai nusprendė įgyvendinti savo gyvenimo svajonę pakeliauti po Italiją, palikę savo jau suaugusius vaikus, niekaip negalinčius suprasti, kodėl jų tėvai taip primygtinai nori gyventi savo gyvenimus, užuot likę namie budėti prie telefonų, jei kada skubiai prireiktų auklės vaikaičiams.

Tačiau ne švedų.

Nuo to laiko, kai Fei nusipirko šį namą, čia nesutiko nė vieno švedo. Tai labiausiai ir lėmė vietos pasirinkimą. Švedijoje ją atpažindavo visur skersai išilgai šalies. Italijoje ji norėjo ir privalėjo likti nežinoma.

Gražus senas namas, kurį Fei nusipirko, iš tiesų net nebuvo pačiame kaimelyje, tiesą sakant, jis buvo dar už dvidešimties

minučių kelio pėsčiomis. Namas stovėjo ant nedidelės kalvos su aukštytyn besistiebiančiais vynmedžiais. Fei patiko vaikštinėti žemyn į kaimelį nusipirkti duonos, sūrio ir nuostabaus vytinto kumpio. Tai buvo visiška tikrovės Italijos kaime klišė, ir ji mėgavosi kiekviena gyvenimo čia akimirka. Patiko ir jos mamai Ingridai, Kerstinai ir Džiuljenai. Per dvejus metus, kurie praėjo nuo tada, kai buvęs Fei vyras Džekas buvo pasodintas į kalėjimą, jos tapo neišskiriamu ketvertu.

Tarp Ingridos ir Kerstinos nuolat vyko Džiuljenos lepinimo varžybos. O dabar, kai Kerstina daugiau laiko būdavo išvykusi, Ingrida ėmė jai kasdien siųsti nuotraukas ir vaizdelius su Džiuljena.

Espresso paruoštas. Pasiėmusi puodelį Fei nuėjo į svetainę galinėje namo dalyje, kur iš vandens tiškenimo ir vaikiško kryžtaviavimo galėjai suprasti ten esant baseiną dar jo nė nepamačius. Jai ypač patiko svetainė. Namų dekoravimas užtruko, tačiau ji buvo kantri, ir vieno talentingiausių Italijos interjero dizainerių dėka viskas čia atrodė tiksliai taip, kaip ji norėjo. Storos akmeninės namo sienos patikimai saugojo nuo kaitros ir maloniai vėsino net ir karščiausiomis vasaros dienomis, tačiau dėl to viduje buvo gana tamsu. Šį trūkumą jie ištaisė masyviais šviesiais baldais ir apdairiai įrengtu apšvietimu. Šviesos taip pat patekdavo ir pro didelius langus galinėje namo dalyje. Jai ypač patiko, kaip beveik nepastebimai iš svetainės atsirasdavai terasoje.

Einant pro duris oda nuvilnijo švelni baltų užuolaidų glamonė. Gurkštelėdama espresso ji stebėjo savo dukrą ir Ingridą, kurios iš pradžių jos net nematė.

Džiuljena taip užaugo, jos saulės nublukinti plaukai buvo beveik balti. Kone kasdien ant skruostų atsirasdavo naujų strazdanų.

Ji atrodė graži, sveika ir laiminga. Tai buvo viskas, ko Fei troško savo dukrai. Visa tai tapo įmanoma, kai jų gyvenime nebeliko Džeko.

– Mamyte, mamyte, pažiūrėk! Aš moku plaukti be rankų apsaugų!

Fei nusišypsojo ir veido išraiška parodė dukrai savo susižavėjimą. Džiuljena murkdėsi giliajame baseino krašte iš paskutiniųjų, tačiau visiškai savarankiškai bandydama irtis „šuniuku“, o jos meškiuko Bamsio rankų apsaugos gulėjo nenaudojamos ant baseino krašto. Ingrida nervingai stebėjo savo vaikaite pusiau sėdėdama, pusiau stovėdama, bet kurią akimirką pasirengusi šokti į baseiną.

– Atsipalaiduok, mam. Viskas gerai.

Fei dar kartą gurkštelėjo kavos, kurios puodelyje jau beveik nebuvo likę, ir žengė tolyn į terasą. Pamanė, kad vietoje espresso geriau būtų buvusi kapučino.

– Ji būtinai nori būti giliojoje pusėje, – teisinosi Fei mama, o jos žvilgsnyje galėjai įžiūrėti beviltiškumą.

– Tikriausiai paveldėjo iš mamos.

– Kurgi ne!

Ingrida nusijuokė, ir Fei akimirką sustingo iš nuostabos – per pastaruosius dvejus metus taip jau buvo nutikę ne vieną kartą – kokia graži jos mama! Nepaisant visko, ką gyvenime jai teko iškęsti.

Vieninteliai žmonės, žinantys, kad Ingrida ir Džiuljena gyvos, buvo Fei ir Kerstina. Visam likusiam pasauliui jos buvo mirusios – Džiuljena nužudyta savo pačios tėvo – už šį nusikaltimą nuteistas Džekas dabar atlieka bausmę iki gyvos galvos Švedijoje. Jam trūko tiek nedaug, kad sutriuškintų Fei. Dėl savo meilės ji buvo tapusi auka. Vis dėlto, galiausiai būtent jam teko trumpasis šiaudas.

Fei priėjo prie mamos ir atsisėdo greta į pintą ratano krėslą. Ingrida toliau įsitempusi stebėjo Džiuljeną.

– Ar tau būtinai vėl reikia išvykti? – paklausė ji nenuleisdama akių nuo Džiuljenos.

Netrukus startuosime su plėtra Amerikoje, reikia išspręsti naujų akcijų klausimą. Jei Romoje viskas praeis sklandžiai, naujai įsigyta bendrovė bus rimtas pastiprinimas *Revenge*. Džiovannis, bendrovės savininkas, pasirengęs parduoti verslą, tereikia padėti jam suprasti, kad mano teikiama kaina yra geriausias pasiūlymas, kokio jis gali tikėtis. Kaip ir visi vyrai, jis gerokai save pervertina.

Jos motinos akys nervingai bėgiojo tarp Fei ir Džiuljenos.

– Nesuprantu, kodėl vis dar reikia tiek dirbti. Dabar tau priklauso vos dešimt procentų *Revenge* akcijų ir vien iš jų gauni tiek, kad niekada gyvenime nebereikėtų nė piršto pajudinti.

Fei gūžtelėjo pečiais, išgėrė paskutinius espreso lašus ir padėjo puodelį ant pinto ratano stalo.

– Žinoma, viena dalis manęs mielai liktų čia su jumis. Bet juk pažįsti mane. Jau po savaitės numirčiau iš nuobodulio. Ir nesvarbu, kiek akcijų aš turiu, *Revenge* yra mano kūdikis. Ir aš vis dar valdybos pirmininkė. Be to, jaučiu didžiulę atsakomybę prieš tas moteris, kurios prisijungė prie manęs, investavo ir dabar yra *Revenge* akcininkės. Jos patikėjo manimi ir mano kompanija, ir aš noriu joms už tai atlyginti. Tiesą sakant, pastaruoju metu svarstau perpirkti didesnę dalį akcijų, jei kas nors norėtų parduoti. Tai bet kam galėtų būti labai pelningas sandoris.

Džiuljena padarė kūlverstį vandenyje tolimajame baseino krašte, ir Ingrida neramiai krūptelėjo.

– Suprantu, suprantu, seserystė ir visa kita, – atsakė ji. – Mano požiūris į moterų solidarumą šiek tiek skiriasi nuo tavojo.

– Dabar kiti laikai, mam. Moterys laikosi drauge. Bet kokių atveju, Džiuljena neprieštarauja mano trumpai išvykai į Romą – vakar apie tai pasikalbėjome.

– Juk žinai, kad laikau tave labai protinga ir labai tavim didžiuojuosi?

Fei paėmė Ingridos ranką.

– Taip, mam, žinau. Tu prižiūrėk tą mergaitę ir pasirūpink, kad ji nenuskėstų, o aš netrukus vėl būsiu namie.

Fei priėjo prie baseino krašto. Džiuljena šnarpštė ir prunkštė springdama nuo šalto vandens, kurio prisigerdavo tarp yrių mėgindama plaukti.

– Iki, širdele, aš jau išvažiuoju!

– Iki, m...!

Paskutinis žodis nuskendo kartu su dar vienu vandens gurkšniu Džiuljenai mėginant pamojuoti. Akies krašteliu Fei matė, kaip Ingrida nuskuba baseino link.

Svetainėje pasiėmė jau suruoštą lagaminą su ratukais. Limuzinas, užsakytas jos kelionei į Romą, veikiausiai atvyko. Ji kilstelėjo savo stilingą *Louis Vuitton* lagaminą, kad ratukai nesubraižytų tamsinto medžio grindų, ir pasuko prie pagrindinių durų. Eidama pro Kerstinos studiją pastebėjo, kad Kerstina įnikusi į kažką kompiuterio ekrane, o jos skaitymo akiniai kaip visuomet nuslydę ant nosies galiuko.

– Tuk tuk, aš jau išvykstu...

Kerstina nepakėlė galvos nuo kompiuterio ekrano. Tarp akių matėsi gili susirūpinimo raukšlė.

– Ar viskas gerai?

Fei įžengė į kambarį ir padėjo ant žemės lagaminą.

– Nežinau... – lėtai atsakė Kerstina vis dar nepakeldama akių.

– Dabar jau verti mane nerimauti – ar kas nors ne taip su akcijų emisijos klausimu? Ar Amerikos reikalais?

Kerstina papurtė galvą.

– Dar nežinau.

– Ar man reikėtų nerimauti?

Kerstina akimirką sudvejojo prieš atsakydama.

– Ne... kol kas ne.

Lauke pasigirdo automobilio signalas, ir Kerstina linktelėjo į duris.

– Tau metas. Pasirūpink tuo sandėriu Romoje. Tada pasikalbėsime.

– Bet...

– Tikriausiai net neverta nerimauti.

Kerstina jai raminausiai nusišypsojo, tačiau eidama link sunkių medinių durų Fei negalėjo nusikratyti jausmo, kad kažkas visgi nutiko. Kažkas grėsmingo. Tačiau kad ir kas tai būtų, ji susitvarkys. Visada susitvarko. Tokia jau ji yra.

Fei įsitaisė ant galinės sėdynės, mostelėjo vairuotojui duodama ženklą važiuoti ir atsidarė buteliuką, kurį rado mini bare. Automobilis lėtai pajudėjo Romos link, Fei gurkštelėjo šampano ir nuklydo į apmąstymus.

FEI TYRINĖJO SAVO veidą lifto veidrodyje. Trys kostiumais vilkintys vyrai paslapčia ją nužiūrinėjo. *Chanel* rankinėje susiradusi savo *Revenge* lūpdažį ji dailiai papūtė lūpas ir kruopščiai jas pasidažė. Už ausies užsikišusi neklusnią šviesių plaukų sruogą uždarė lūpdažio kamštelį su išgraviruota R raide kaip tik tuo metu, kai liftas pasiekė vestibulį. Vyrai, buvę lifte, pasitraukė leisdami jai išlipti pirmai. Jos žingsniai aidėjo baltomis marmuro grindimis, o pro durininko pravertas stiklines duris įsiveržęs vakaro oro gūsis supleveno raudonos suknelės klostėse.

– Taksi, *signora*? – paklausė jis.

Nesulėtinusi žingsnio ji papurtė galvą ir pasiekusi šaligatvį pasuko dešinėn. Eismas gatvėje buvo sustojęs. Girdėjosi automobilių signalai, vairuotojai keikėsi persisvėrę pro nuleistus langus.

Ji mėgavosi laisve būti viešnia mieste, kuriame beveik nieko nepažinojo ir kur niekas iš jos negalėjo nieko reikalauti. Laisva nuo atsakomybės, laisva nuo kaltės. Susitikimas su Džiovaniu, nedidelės šeimai priklausančios kosmetikos įmonės, kuri turėtų papildyti *Revenge* produktų liniją, savininku, klostėsi tiesiog puikiai. Kai tik Džiovanis suprato, kad nepavyks pasinaudoti savo meistriškumu ir vyriškumo galia ir įtikinti jos sutikti su jo sąlygomis, susitikimas pasisuko jai palankia linkme.

Fei dievino derybų žaidimą. Priešininkai paprastai būdavo vyrai, ir jie visuomet padarydavo tą pačią klaidą neįvertindami jos

kompetencijos tik todėl, kad ji moteris. Vėliau, kai tekdavo pripažinti pralaimėjimą, vyrai elgdavosi dvejopai. Vieni iš susitikimo išeidavo netverdami įniršiu, o jų neapykanta moterims įleisdavo dar gilesnes šaknis. Kitus toks vadovaujantis jos vaidmuo ir kompetencija užvesdavo ir iš susitikimo jie išeidavo su kaulu kelnėse, klausdami, ar tą vakarą ji laisva pavakarieniauti.

Fei žingsniavo jusdama malonią vakaro šilumą, o aplink ją šurmuliavo miestas, viliodamas ją viskuo, ko taip ilgėjosi. Ėjo neturėdama jokio konkretaus tikslo. Galimybė tikrai atsirastų, jei tik leistų miesto pulsui užvaldyti jos kūną.

Netrukus jai ir vėl teks užsidėti kaukę – vėl įsijausti į vaidmenį, kurio išmoko savo gimtinėje. Vis dėlto, šį vakarą ji galėjo būti kuo tik panorėjusi. Taip ėjo, kol galiausiai atsidūrė nuostabaus grožio akmenimis grįstoje aikštėje. Iš ten pasuko gilyn siaurų gatvelių labirintu.

„Tam, kad vėl pakiltum, turi išsilaisvinti,“ – pagalvojo ji mintyse.

Iš nežinia kur pasirodęs vyras kimiu balsu siūlė kažką pirkti. Fei tik papurtė galvą. Prasivėrė gatvės šviesų geltonai nutviektos didelės durys, ir vidun įžengė lauke stoviniavę žmonės – vyras ir moteris.

Fei stabtelėjo ir apsidairė. Nusprendusi keisti šio vakaro taktiką ji pasuko durų link. Prie durų nedidelis skambutis. Viršuje vaizdo kamera. Paspaudė skambučio mygtuką, tačiau jokio garso nesigirdėjo. Galiausiai užraktas spragtelėjo ir durys prasivėrė. Jai prieš akis atsivėrė didžiulis kambarys, kuriame buvo sausakimša gražių žmonių, girdėjosi taurių skleidžiami garsai. Tiesiai priešais ją buvo stiklinė siena, o už jos nuostabaus grožio terasa. Apšviesti

Koliziejaus griuvėsiai švytėjo toluomoje tarsi sudužusio erdvėlaivio liekanos.

Dideliame veidrodyje auksuotais rėmais matė, kaip už jos grupelėmis šnekučiuojasi dailiai apsirengę beveidžiai šešėliai. Moterys – jaunos, skoningai pasidažiusios, vilkinčios elegantiškas trumpas sukneles. Vyrai vyresni, tačiau taip pat dailiai atrodantys – spinduliuojantys ramybę ir pasitikėjimą, kuriuos taip dažnai suteikia turtai. Jos ausis pasiekiantys trumpi pokalbių fragmentai buvo italų kalba. Taurės tuštėjo ir vėl buvo pripildomos.

Visai netoli nuo jos bučiavosi jauna porelė. Fei smalsiai juos apžiūrinėjo negalėdama atplėšti žvilgsnio. Jie buvo jauni – gal dvidešimt penkerių ar panašiai. Vyrukas aukštas, tipiško itališko grožio, stilinga trijų dienų barzda, tvirta nosimi ir į vieną pusę sušukuotais tamsiais plaukais. Mergina vilkėjo brangia dramblio kaulo spalvos suknele, kuri buvo dailiai prigludusi prie klubų ir išryškino laibą liemenį. Tamsiai rudi plaukai sukelti aukštyrą netvarkingą kuodą.

Jie buvo tokie susižavėję vienas kitu, kad negalėjo vienas nuo kito atplėšti rankų. Ilgi jo pirštai vis nuslysdavo įdegusia jos šlaunimi aukštyrą. Fei nusišypsojo. Kai susitiko jos ir tos merginos akys, Fei, užuot nukreipusi žvilgsnį, toliau ramiai stebėjo porelę ir kilstelėjo prie lūpų savo gėrimą – *Whiskey Sour*. Kadaise ir ji jautėsi tokia įsimylėjusi. Tačiau toji meilė ėmė ją vis labiau dusinti ir versti savo valios neturinčia marionete, uždaryta paauksuotame narvelyje.

Fei minčių srautą nutraukė staiga priėjusi jaunoji moteris.

– Mudu su sužadėtiniu norėtume pasiūlyti kartu su mumis išgerti, – ištarė ji angliškai.

– Neatrodo, kad jums reikėtų kompanijos, – apstulbusi atsakė Fei.

– Mums patiktų tavo kompanija. Tu labai graži.

Ji buvo vardu Frančeska, gimusi Porto Alegre mieste, netoli Atlanto vandenyno Brazilijoje. Dirbo modeliu, o be to, dar ir tapytoja. Vaikino vardas buvo Mateo, o jo šeimai priklausė viešbučių ir restoranų imperija. Jis taip pat tapytojas, nors, kaip pats paaiškino šyptelėjęs, jam sekasi ne taip gerai, kaip Frančeskai. Abu draugiški, mandagūs ir vis ją prajuokindavo. Jų meilė gyvenimui ir nerūpestingumas buvo užkrečiami. Fei patiko su jais, ir ji išgėrė dar du stiklus gėrimo. Be jokio pavydo žavėjosi jų grožiu, jaunyste ir meile vienas kitam. Visai nesiilgėjo vyro. Norėjo pati kontroliuoti savo gyvenimą negalvodama apie ką nors kita. Tačiau jai patiko juos stebėti.

Po valandos Mateo atsiprašė ir nuėjo tualetu link.

– Mes jau eisime, – pasakė Frančeska.

– Aš taip pat. Rytoj keliauju namo.

– Gal norėtum eiti pas mus ir pratęsti vakarą?

Nenuleisdama žvilgsnio Fei svarstė pasiūlymą. Miego trūkumą ji galėtų kompensuoti kelionėje namo. Visai nenorėjo, kad šis vakaras baigtųsi – dar ne. Dar norėjosi į juos pažiūrėti.

Taksi sustojo prie niūraus dvarą primenančio namo. Mateo sumokėjo, jie išlipo iš automobilio, vidun įleido uniformotas durininkas. Butas buvo viršutiniame aukšte, su panoraminiais langais ir balkonu į dailų parką. Ant sienų kabėjo juodai baltos fotografijos. Atidžiau jas apžiūrėjusi Fei pastebėjo, kad kai kuriose buvo Frančeska. Per kolonėles sklido itališko popso garsai. Už jos prie gėrimų vežimėlio Mateo maišė kokteilius. Frančeska papasakojo

istoriją, iš kurios Fei kvatojo taip nuoširdžiai, kaip jau seniai buvo kvatojusi.

Fei atsisėdo ant milžiniškos kreminės sofos greta Frančeskos. Mateo padavė joms gėrimus ir atsisėdo šalia Fei. Galva sukosi nuo malonaus svaigulio. Iš apačios sklindantis gatvės šurmulys veikė raminamai, tačiau tuo pat metu viduje virė jaudulys, sumišęs su laukimu.

Frančeska padėjo savo gėrimą ant kavos stalelio, palinkusi lėtai savo švelniais pirštais nubraukė žemyn ploną raudonos suknelės petnešėlę ir pabučiavo Fei į raktikaulį. Kūnu nuvilnijo šilumos bangos. Mateo pasuko jos veidą link savęs, ir jo lūpos buvo jau visai arti, tačiau paskutinę akimirką erzindamas jis nusileido jos smakru ir nosimi glamonėjo kaklą, kol galiausiai pabučiavo. Frančeska švelniai glostė jos šlaunį, kilo vis aukštyti, tačiau paskutinę akimirką sustojo ir, tarsi erzindama, apkabino ją per liemenį. Visas priminė sapną.

Pirmiausia jie nurengė ją, o tada nusirengė patys.

– Aš noriu pažiūrėti į jus, – sušnabždėjo Fei. – Kartu.

Mintyse jai iškilo Džeko veidas – ji prisiminė, kaip kažkada jis siūlė pasikviesti dar vieną moterį. Fei nesutiko. Ne dėl to, kad tokia mintis jai neatrodė viliojanti, – tiesiog visada buvo akivaizdu, kad jis to norėjo tik sau. Frančeskai ir Mateo viskas buvo kitaip. Jie abu norėjo Fei. Ne dėl to, kad būtų vienas kitam atsibodę, o veikiau todėl, kad jų meilė ir trauka vienas kitam buvo tokie stiprūs, jog veržėsi per kraštus, ir jų užteko dar vienam. Jai beliko tuo pasimėgauti.

Kai Mateo palenkė ją virš Frančeskos ir įsiskverbė iš nugaros, Fei nesulaikė dejonės. Ji žvelgė į dideles braziliskas Frančeskos akis jausdama jos sužadėtinį savo viduje.

– Man patinka žiūrėti, kaip ją dulkini, branguti, – sušnabždėjo Frančeska.

Ji ten buvo tam, kad sustiprintų jų solidarumą, tačiau jie visi buvo lygiaverčiai dalyviai.

Kai Fei jau visai nebedaug trūko iki kulminacijos, Mateo ištraukė. Minkšta sofa tapo nuogų prakaituotų kūnų raizginiu. Fei dar niekada nebuvo patyrusi tokio gilaus intymumo, kokį patyrė būdama šių gražių beprotiškai įsimylėjusių žmonių malonumo dalimi. Frančeska prisišliejus dar arčiau jos kūnas virptelėjo. Žvelgdamos viena į kitą jos atsiklaupė ant sofos krašto ir išlenkė nugaras. Mateo atsistojo už jų ir skverbėsi paciliui tai į Frančeską, tai į Fei. Galiausiai garsiai aimanuodama Fei pasiekė orgazmą. Mateo jau nebegalėjo ilgiau sulaukyti, jo kvėpavimas vis dažnėjo.

– Pas ją, – sunkiai šnokuodama nurodė Frančeska.

Fei pajuto, kaip viduje jis dar labiau sukietėja ir galiausiai išsi-veržia.

Po visko, vis dar susipynę, jie perėjo į didelę lovą greta esančiame miegamajame ir atsigulė – vis trys. Vis dar sunkiai alsuodami paciliui perduodami vienas kitam surūkė cigaretę. Fei mobiliajame nusistatė žadintuvą, kad nepramiegotų, ir pamėgino atsijungti. Po pusvalandžio pasidavė. Atsargiai išsilaisvinusi tyliai išsiropštė iš lovos, kad nepažadintų porelės. Nežymiai krustelėję per miegus jie apsivijo vienas kitą rankomis ir užpildė šiltą plotą, kur prieš tai gulėjo Fei.

Nuoga ji pasiėmė atkimštą butelį šampano, prisipildė taurę ir vienoje rankoje laikydama taurę, o kitoje butelį nuėjo į balkoną. Miestas buvo pilnas garsų ir šviesų. Fei įsitaisė krėslė ir susikėlė kojas ant turėklo. Šiltas vasaros vėjas kutendamas glostė jos nuogą kūną.

Skaitykite likusius
314 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

60 pasaulio šalių parduota 26 milijonai kopijų – Švedijos detektyvų karalienė Camilla Läckberg užkariavo visą pasaulį!

Romanui *Auksinis narvelis* užkopus ne tik į Švedijos, bet ir pasaulinius skaitomiausių knygų topus, antroji dilogijos dalis – *Sidabriniai sparnai* – stulbinantis Švedijos detektyvų karalienės Camillos Läckberg sugrįžimas!

Fei manė, kad košmaras baigėsi. Džekas, jos buvęs vyras, monstras, nužudęs jų dukterį – kalėjime. Pagaliau, užsigydžiusi žaizdas, moteris mėgaujasi gyvenimu.

Tačiau palaiminga ramybė netrunka ilgai. Kai Džekas pabėga iš kalėjimo, iškyla reali grėsmė viskam, ką Fei pavyko sukurti. Ji sulaukia netikėto likimo smūgio, bet ašaroti nėra laiko.

Fei priversta atidėti įmonės plėtrą JAV ir sugrįžti į Stokholmą, kol neišaiškėjo skandalinga tiesa – jos dukra gyva, lygiai taip pat, kaip ir jos motina, už kurios nužudymą kadaise buvo nuteistas Fei tėvas.

Trys moterų kartos neeis jokiam vyrui jų sužlugdyti!

Tačiau net ir auksinių narvelių dūrelėms lemta anksčiau ar vėliau atsiverti, pasitikėjimas gali greitai virsti išdavyste, o didžiausios paslaptys niekada nelieka palaidotos amžiams... ir gali viską sužlugdyti.

Sidabriniai sparnai – adrenalino kupinas, kruvino keršto, saldaus malonumo ir kvapą gniaužiančios intrigos mišinys. Tai drąsi ir užburianti gundymo, klastos ir moteriškos stiprybės istorija.

Sidabriniai sparnai – tobulai subalansuotas himnas kerščiui.

Camilla Läckberg sugebėjo įnešti naujų vėjų į literatūrą ir praplėsti detektyvo žanro ribas – naujausia šios autorės knyga *Sidabriniai sparnai* iš Fei keršto dilogijos įtraukia į šiuolaikišką, juslingą, autentišką ir – kartais – žiaurią užgautos moters psichologiją. Camilla Läckberg vadinama Europos kriminalinių knygų karaliene. Jos knygos dievinamos ne tik Švedijoje (šalyje, pagimdžiusioje Stiegą Larssoną ir Larsą Keplerį!), kur ji buvo Nr.1 2019-aisiais, o 2020 m. vasarą pasirodžiusi antroji dilogijos apie Fei dalis tapo perkamiausia metu knyga, bet ir visame pasaulyje. Rašytoja užkariavo perkamiausiųjų topus daugiau nei 60 šalių, o jos romanai parduoti daugiau nei 26 milijonų tiražu.

Nuotrauka: © Magnus Ragnvold

JUMS
TAIP PAT
PATIKS

ĮTEMPTAS SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO ŠEDEVRAS

Jeigu jums patinka Stiegos Larsono ir Jo Nesbo detektyvai, privalote perskaityti romaną „Sidabriniai sparnai“.

ISBN 978-609-484-162-7

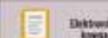
www.obuolys.lt

Knygos pigiau, greičiau ir itin aukštos kokybės!

KITI FORMATAI:

Audi knyga

Elektroninė knyga

Vilnius: Transluminacija Designo Galvys
Vilnius: Transluminacija Designo Galvys
Išleisti: 2020 m. vasara